

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA UOKiK W GDAŃSKU**

RGD. 62-30/06/IPW

Gdańsk, dnia 29 listopada 2006 r.

DECYZJA nr RGD. 29/2006

Na podstawie art. 105 § 1 K.p.a. w związku z art. 80 i art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080, ze zm.) oraz § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. nr 18 poz. 172 ze zm.)

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

umarza się wszczęte z urzędu w dniu 5 lipca 2006 r., przeciwko przedsiębiorcy: Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe ZDUNEK Spółka z o.o. z siedzibą w Gdańsku, ul. Miałki Szlak 43/45, 80 – 717 Gdańsk, postępowanie w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów poprzez umieszczenie w umowie sprzedaży, zapisu o treści:

„KUPUJĄCY oświadcza, że stan techniczny wymienionego pojazdu jest mu znany i z tego tytułu nie będzie żadnych pretensji do SPRZEDAJĄCEGO.”

co mogłoby naruszać art. 4 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002, nr 141, poz. 1176, ze zm.), a tym samym mogłoby stanowić praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 23 a ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080 ze zm.), **jako bezprzedmiotowe.**

UZASADNIENIE

W dniu 6 stycznia 2006r., Delegatura UOKiK w Gdańsku, w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, wszczęła z urzędu postępowanie wyjaśniające mające na celu ustalenie, czy pisemne umowy sprzedaży, regulaminy i inne dokumenty wewnętrzne normujące prawa i obowiązki stron, obowiązujące w 2005r., stosowane przez przedsiębiorców prowadzących auto-komis, są zgodne z ustawą o ochronie [...] oraz innymi ustawami, mającymi za zadanie chronić prawa konsumentów, a w szczególności, czy nie stanowią niedozwolonych klauzul umownych określonych w art. 385¹ i następnych Kodeksu cywilnego.

W toku postępowania otrzymano m.in. wzorzec umowy sprzedaży, opracowany i stosowany przez przedsiębiorcę Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe ZDUNEK Spółka z o.o. z siedzibą w Gdańsku (zwanego dalej: *Spółką, przedsiębiorcą lub stroną*).

Analiza zapisów umownych zawartych w przedmiotowym wzorcu wskazała, iż w punkcie 5 zawiera on postanowienie:

„KUPUJĄCY oświadcza, że stan techniczny wymienionego pojazdu jest mu znany i z tego tytułu nie będzie rościł żadnych pretensji do SPRZEDAJĄCEGO”,

których treść mogła rodzić domniemanie, że stoją one w sprzeczności z obowiązującym prawem, w tym z przepisami art. 4 ust 1 oraz art. 11 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2002 r., Nr 141, poz. 1176 ze zm.) – zwanej dalej ustawą o sprzedaży [...], a jednocześnie wyczerpują przesłanki art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080, ze zm.) – zwanej dalej ustawą o ochronie [...].

Mając na uwadze te ustalenia, organ antymonopolowy, postanowieniem Nr 214 z dnia 5 lipca 2006r., wszczął przeciwko Spółce, z urzędu, postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, polegających na umieszczeniu w umowie sprzedaży zapisów, które stanowią naruszenie art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie [...].

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania przedsiębiorca pismem z dnia 20 lipca 2006 r. oświadczył, iż kwestionowana przez Urząd umowa stosowana jest jedynie w sytuacjach kiedy to Spółka jest stroną kupującą.

Po uzyskaniu wyżej wskazanej odpowiedzi przedsiębiorcy organ antymonopolowy ponownie zwrócił się o szczegółowe wyjaśnienie na podstawie jakich dokładnie dokumentów zawierane są przez Spółkę transakcje sprzedaży komisowej z konsumentami oraz do ich przekazania.

W kolejnym piśmie z dnia 20 września 2006 r., przedsiębiorca ponownie podkreślił, że umowy sprzedaży stosowane są jedynie w sytuacjach, gdy to Spółka, a nie konsument jest stroną kupującą, natomiast sprzedaż w obrocie konsumenckim odbywa się tylko w oparciu o fakturę sprzedaży.

W TOKU PROWADZONEGO POSTĘPOWANIA ORGAN ANTYMONOPOLOWY USTALIŁ, CO NASTĘPUJE:

Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe „ZDUNEK” Spółka ograniczoną odpowiedzialnością jest przedsiębiorcą wpisanym do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem 0000064556, prowadzonym przez Sąd rejonowy Gdańsk-północ w Gdańsku, VII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego.

Zgodnie z przedstawionym aktualnym odpisem z rejestru przedsiębiorców przedmiotem działalności Spółki jest m. in.

- ✓ sprzedaż, obsługa i naprawa pojazdów mechanicznych i motocykli,
- ✓ handel hurtowy i komisowy, z wyjątkiem handlu pojazdami mechanicznymi i motocyklami,
- ✓ handel detaliczny, z wyjątkiem handlu pojazdami mechanicznymi i motocyklami,
- ✓ wynajem samochodów osobowych,

dowód: odpis aktualny z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 13 czerwca 2006 r.

W wyniku podjętych czynności ustalono, że skarżony przedsiębiorca nie stosuje wzorca umowy sprzedaży zawierającego postanowienie o treści:

„KUPUJĄCY oświadcza, że stan techniczny wymienionego pojazdu jest mu znany i z tego tytułu nie będzie żadnych pretensji do SPRZEDAJĄCEGO.”

w transakcjach sprzedaży samochodów używanych, a jedynie w sytuacjach kiedy to on, a nie konsument, jest stroną kupującą.

dowód: pisma przedsiębiorcy z dnia:

23 stycznia 2006 r. wraz z załączonym wzorcem umowy sprzedaży

26 kwietnia 2006 r. wraz z załączonym wzorcem faktury VAT

20 lipca 2006 r. i 20 września 2006 r.

Informacje przekazane przez Spółkę potwierdziła kontrola przeprowadzona bezpośrednio w siedzibie przedsiębiorcy przez pracowników Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Gdańsku dnia 15 listopada 2006 r., której zakresem objęto w odniesieniu do roku 2005 i 2006 ustalenie rodzaju wzorców umownych oraz innych dokumentów wykorzystywanych przez przedsiębiorcę przy zawieraniu z konsumentami umów zakupu pojazdów używanych oraz umów sprzedaży pojazdów używanych.

W toku kontroli ustalono, iż wzorzec umowy sprzedaży będący przedmiotem postępowania wykorzystywany jest przez PUH Zdunek Spółka z o.o. wyłącznie w transakcjach zakupu samochodów używanych od konsumentów. Natomiast *„Sprzedaż samochodów przez kontrolowanego przedsiębiorcę dokumentowana jest wyłącznie dowodem – faktura VAT.”* Przedsiębiorca posługuje się dwoma wersjami faktury VAT: elektroniczną i wypełnianą odręcznie. Żadna z nich *„nie zawiera dodatkowych postanowień, regulujących prawa i/lub obowiązki nabywców pojazdów.”*

dowód: Sprawozdanie z kontroli u przedsiębiorcy: Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe ZDUNEK Sp. z o.o. w Gdańsku.

ORGAN ANTYMONOPOLOWY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Instrumenty przewidziane przepisami ustawy o ochronie [...] gwarantują możliwość podjęcia bezpośredniej ochrony konsumentów, w sytuacji kiedy ich prawa mogą zostać istotnie ograniczone poprzez określone zachowania przedsiębiorców, wykorzystujących posiadaną przewagę kontraktową w kontaktach z nieprofesjonalnymi uczestnikami rynku w dwojakiego rodzaju sytuacjach, tj. wówczas, gdy przedsiębiorcy ci:

- ✓ nadużywają zajmowaną na rynku pozycję dominującą poprzez stwarzanie konsumentom uciążliwych warunków dochodzenia swoich praw (co nosi znamiona praktyki ograniczającej konkurencję zakazanej z mocy art. 8 ust. 2 pkt 7 ustawy o ochronie [...]),
- ✓ naruszają zbiorowe interesy konsumentów, np. działają wobec konsumentów w sposób bezprawny (art. 23a ust. 1), naruszają obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, czy stosują wzorce umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o których mowa w art. 479⁴⁵ K.p.c. (art. 23a ust. 2 ustawy o ochronie [...]).

Dla udowodnienia stosowania przez przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów nie jest wymagane wykazanie, że zajmuje on szczególną,

kwalifikowaną (dominującą) pozycję na rynku. Źródłem tego rodzaju praktyk nie jest bowiem jedynie siła ekonomiczna i władza rynkowa profesjonalisty, ale jego przewaga nad nieprofesjonalnymi uczestnikami obrotu, przejawiająca się nie tyle w indywidualnych transakcjach, co w relacjach z nieskonkretyzowaną co do ilości, grupą odbiorców. Można więc wówczas mówić o wspólnej cesze stosunków danego rodzaju, nawiązywanych pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentami. Dla rozstrzygnięcia, czy, w danym wypadku, mamy do czynienia ze zbiorowym interesem, koniecznym i wystarczającym jest więc spełnienie przesłanki, że kwestionowanymi działaniami są, lub mogą być, dotknięci obecni, nawet potencjalni, klienci przedsiębiorcy. Zbiorowe interesy konsumentów podlegają ochronie prawnej. Służy temu m. in. zapis art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie [...], zgodnie z którym: *„Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów”*. Zakazane są zatem takie zachowania przedsiębiorców, które naruszają uprawnienia nieprofesjonalnych uczestników rynku, poprzez stosowanie wobec nich działań, jak zaznaczono już wcześniej, określonych w art. 23a ust. 1 i 2 ustawy o ochronie [...].

Dla orzeczenia, że konkretne zachowanie rynkowe przedsiębiorcy stanowi przejaw stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest wykazanie i udowodnienie, że podejmowane przez tego przedsiębiorcę działanie:

- ✓ ujawnia się w obrocie konsumenckim, a więc w relacjach pomiędzy podmiotem posiadającym przymiot przedsiębiorcy a konsumentami,
- ✓ nie odnosi się do indywidualnych przypadków, ale charakteryzuje stan relacji zawieranych z pewną zbiorowością konsumentów,
- ✓ jest bezprawne, godzi w zbiorowe interesy konsumentów.

W myśl art. 22¹ Kodeksu cywilnego, konsumentem jest osoba fizyczna lub prawna dokonująca czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Cechą charakterystyczną jest więc profesjonalizm, jednej ze stron i jego brak u drugiej strony zobowiązania, przy czym bez znaczenia jest fakt posiadania przymiotu osobowości prawnej. W sytuacji, gdy każda ze stron ma przymiot przedsiębiorcy, uznać należy, iż relacje zawierane pomiędzy tymi podmiotami nie dotyczą obrotu konsumenckiego.

W przedmiotowej sprawie, PUH ZDUNEK Spółka z o.o. poinformował, jak wskazano wcześniej, iż zakwestionowany wzorzec stosowany jest tylko w sytuacjach, gdy to Spółka jest stroną kupującą.

Definicje przedsiębiorcy zawiera art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 173, poz. 1807 ze zm.). Zgodnie z jego treścią przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy jest:

- a) osoba fizyczna,
- b) osoba prawna,
- c) jednostka organizacyjna nie będąca osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną ,

- jeżeli wykonuje we własnym imieniu działalność gospodarczą.

Ponadto ustawa uznaje za przedsiębiorców wspólników spółki cywilnej, w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej.

Definicja przedsiębiorcy jest nierozdzielnie związana z definicją działalności gospodarczej. Artykuł 2 ustawy o swobodzie [...], definiuje działalność gospodarczą jako

zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową i usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

W sytuacji, gdy przedsiębiorca, będący osobą fizyczną, dokonuje określonej czynności nie związanej z działalnością gospodarczą, uznawany jest za konsumenta, korzysta więc z ochrony prawa w tym zakresie.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że stronami umowy sprzedaży są:

- ✓ Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe ZDUNEK Spółka z o.o. z siedzibą w Gdańsku, a więc przedsiębiorca, przez którego – zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 173, poz. 1807 ze zmianami) – rozumie się osobę fizyczną, prawną i jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą,
- ✓ Konsument, którym zgodnie z art. 22¹ Kodeksu cywilnego jest osoba fizyczna lub prawna dokonująca czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Umowa zawierana jest więc przez „profesjonalistę”, będącego synonimem przedsiębiorcy oraz nieprofesjonalnego uczestnika obrotu, tj. konsumenta.

W myśl art. 770¹ Kodeksu cywilnego *„Do umowy sprzedaży rzeczy ruchomej, zawartej przez komisanta z osobą fizyczną, która nabywa rzecz w celu niezwiązanym z jej działalnością gospodarczą ani zawodową, stosuje się przepisy o sprzedaży konsumenckiej”*.

Bezspornym jest, że samochód będący przedmiotem umowy komisowej stanowi rzecz ruchomą, a faktury VAT wystawiane są przez przedsiębiorcę prowadzącego autokomis różnym kontrahentom, w tym również konsumentom, nabywającym pojazdy w celu niezwiązanym z działalnością gospodarczą ani zawodową. Tak więc obie przesłanki kodeksowe, konieczne dla zastosowania przepisów o sprzedaży [...] zostały spełnione.

Zgodnie z wyżej wskazaną dyspozycją kodeksową aktem prawnym, do którego należy odwołać się w przedmiotowej sprawie jest ustawa [...], która w art. 1 wskazuje, że stosuje się ją *„do dokonywanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa, sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej, która nabywa tę rzecz w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą(towar konsumpcyjny)”*.

W literaturze przedmiotu¹ *„sprzedaż konsumencka”* dotyczy także wytworzenia rzeczy na zamówienie oraz sprzedaży przez komisanta. Reżim gwarancji ustawowej zrywa z pojęciem kazuistycznie określonej wady i wprowadza pojęcie *„braku zgodności z umową”* jako podstawowej przesłanki. W konsekwencji wszelkie zgeneralizowane zapewnienia i informacje o cechach czy jakości rzeczy stają się wyznacznikiem braku zgodności rzeczy z umową, a tym samym kryteriami decydującymi o jej wadliwości i uruchomieniu odpowiedzialności za jakość.

Zgodnie z art. 4 ust 1 ustawy o sprzedaży [...]: *„Sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową; w*

¹ E. Łętowska, Prawo umów konsumenckich, 2. Wydanie, wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2002 r., s. 383.

przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania”.

Zachodzi więc domniemanie² istnienia tej zgodności w momencie wydania towaru, gdy:

- ✓ odpowiada on opisowi cech przedstawionemu przez sprzedawcę, jest zgodny z próbką lub wzorem,
- ✓ odpowiada celom, do jakich dany towar normalnie się nadaje, nadaje się do celu specjalnego, jaki konsument wskazał przy zawarciu umowy,
- ✓ towar nadaje się do normalnego celu, do jakiego towary tego typu są używane;
- ✓ ma cechy i działanie normalne dla towaru danego typu oraz odpowiadające usprawiedliwionym (rozsądnym) oczekiwaniom konsumenta, przy uwzględnieniu charakteru towarów i publicznych zapewnień o produkcie poczynionych przez sprzedawcę, producenta i ich przedstawicieli w reklamach i informacjach o towarze.

Okres, przez który ciąży na sprzedawcy odpowiedzialność z tytułu niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową wynosi, zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o sprzedaży [...], dwa lata od momentu wydania towaru, a *„Jeżeli przedmiotem sprzedaży jest rzecz używana, strony mogą ten termin skrócić, jednakże nie poniżej jednego roku”.*

Art. 8 ustawy o sprzedaży [...] wskazuje natomiast, jakie uprawnienia przysługują kupującemu (konsumentowi), jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową. W pierwszej kolejności art. 8 ust.1 tej ustawy określa uprawnienia kupującego, zmierzające do przywrócenia stanu zgodnego z umową. Może to być zrealizowane w drodze nieodpłatnej naprawy towaru lub wymiany na nowy, o ile naprawa lub wymiana nie wymagają nadmiernych kosztów. Gdy naprawa lub wymiana jest niemożliwa, albo naraża kupującego na znaczne niedogodności, a także gdy sprzedawca nie zdoła tego uczynić w odpowiednim czasie, kupujący może skorzystać z kolejnych przysługujących mu uprawnień tj.: ma prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy (art. 8 ust. 4 ustawy).

Z przedstawionej powyżej analizy przepisów jasno wynika, że ustawa o sprzedaży [...] zapewnia daleko idącą ochronę interesów i praw konsumenta w sytuacji, gdy nabyty przez niego towar okaże się niezgodny z umową. W sytuacji takiej ma on prawo realizowania swoich roszczeń w dwóch etapach. Pierwszy obejmuje wymianę lub naprawę towaru, drugi – następujący w sytuacji, gdy pierwszy jest niemożliwy do spełnienia – pozwala na realizację dalej idących żądań, tj.: obniżenia ceny lub odstąpienia od umowy.

Uprawnienia te mają charakter bezwzględnie obowiązujący i jako takie nie mogą zostać wyłączone w drodze oświadczenia woli stron, co dodatkowo podkreśla treść art. 11 ustawy o sprzedaży [...]: *„Uprawnień unormowanych w niniejszej ustawie nie można wyłączyć ani ograniczyć w drodze umowy zawartej przed zawiadomieniem sprzedawcy o niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową. W szczególności nie można tego dokonać przez oświadczenie kupującego, że o wie o wszelkich niezgodnościach towaru z umową, ...”*

W niniejszej sprawie, przedsiębiorca – PUH ZDUNEK Spółka z o.o. , rozróżnił sytuacje:

² E. Łętowska, Prawo umów konsumenckich, s. 386.

- 1) gdy kupującym jest konsument, czyli osoba fizyczna lub przedsiębiorca, który nie zawarł umowy w celu bezpośrednio związanym z działalnością gospodarczą lub zawodową,
- 2) gdy kupującym jest Spółka, a więc osoba prawna wykonująca działalność gospodarczą, w sposób zorganizowany i ciągły.

W zależności od tego która z wyżej wskazanych sytuacji zachodzi, stosowana jest odpowiednia umowa.

Badany wzorzec umowny, co prawda zawiera postanowienia, które sprzeczne są z przepisami art. 4 ust 1 i art. 11 ustawy [...], jednak z uwagi na okoliczność, iż w toku postępowania przedsiębiorca wykazał, że wzorzec ten nie obowiązuje w obrocie z konsumentami (stosowany jest tylko w sytuacjach, gdy stroną kupującą jest sam przedsiębiorca), co potwierdziły wyniki kontroli przeprowadzonej bezpośrednio w siedzibie przedsiębiorcy przez pracowników Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Gdańsku, nie sposób postawić mu zarzutu bezprawności działania i naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, bowiem konsument nie jest stroną, na której sytuację wpływ wywierają skutki, płynące z przedmiotowego zapisu umownego.

W związku z podjętymi ustaleniami uznać należy, iż stan faktyczny sprawy wyraźnie wskazuje na bezprzedmiotowość postępowania. Dział V ustawy o ochronie [...] regulujący tryb postępowania przez Prezesem Urzędu nie normuje wprowadzie sytuacji, gdy postępowanie staje się bezprzedmiotowe, jednak zgodnie z brzmieniem art. 80 tej ustawy, w sprawach nieuregulowanych, do postępowań przez Prezesem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zastosowanie mają przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. Artykuł 105 § 1 K.p.a. zakłada, że jeżeli z jakichkolwiek przyczyn stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej umarza prowadzone postępowanie.

Przesłanką umorzenie jest „bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego z jakichkolwiek przyczyn”, czyli z jakiegokolwiek przyczyny powodującej brak chociażby jednej z przesłanek niezbędnych dla bytu prowadzonego postępowania. Zgodnie z orzecznictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego (wyrok NSA z 18 kwietnia 1995r., SA/Łd 2424/94 ONSA 1996/2/80) z bezprzedmiotowością postępowania mamy do czynienia wówczas gdy, w sposób oczywisty organ stwierdzi brak podstaw prawnych i faktycznych do merytorycznego rozpatrzenia sprawy.

W niniejszej sprawie bezprzedmiotowość postępowania wynika z braku niezbędnej przesłanki dla uznania działania przedsiębiorcy, za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, w postaci stosowania sprzecznego z prawem zapisu w umowie sprzedaży podpisywanej w obrocie konsumenckim.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jednolity: Dz.U. z 2003r. Nr 86, poz. 804 ze zmianami) w związku z art. 479²⁸ § 2 K.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Gdańsku.

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury w Gdańsku
Roman Jarząbek

Otrzymuje:

Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe ZDUNEK Spółka z o.o.
ul. Miałki Szlak 43/45
80 – 717 Gdańsk